

תת"ע 3497/06/17 - סגיר אמל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 3497-06-17 מדינת ישראל נ' סגיר אמל
תיק חיצוני: 90507058460

בפני כבוד השופט אלכס אחר
מבקשת סגיר אמל
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין, שניתן בהעדר התייצבות המבקשת.

המסגרת הנורמטיבית בענייננו, מתוחמת בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, אשר מאפשר לדון נאשם בהיעדר התייצבות מטעמו וקובע חזקה כי אם הנאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר.

240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) 2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(הוראת
שעה)
תש"ס-2000
(תיקון מס'
46)
תשס"ו-2005

(א) 3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ה) ו-(ט).

בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם) וזאת בהתאם לסעיפים 130(ח) ו-130(ט) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, (להלן - "החוק"), הדנים בבקשת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות, המתווים את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין.

סעיף 130(ח) לחוק קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע לעניין זה כדלהלן:

**"בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל
"כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על
המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים
המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".**

כמו כן, נקבע כי משלא מתייצב הנאשם לדיון אליו זומן כדין וכשאינו בידו שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, אין הוא יכול להלין אלא על עצמו, (ראו רע"פ 2586/10 אלי אסולין נ' מדינת ישראל פס"ד מיום 21.4.2010, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים; רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

זאת ועוד, כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל התייחס לסוגייה בקובעו כי:

**"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה
מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים
השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי ... מותר היה לראות
בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

בעפ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל, נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה וקבע:

**"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות,
במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו
האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין**

לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."

בענייננו, המבקשת הוזמנה לשיבת ההקראה כדין. בקשתה לדחיית ישיבת ההקראה אשר הוגשה ביום 10.12.2017 התקבלה ובית המשפט נעתר לסעד המבוקש וקבע כי ישיבת הקראה תתקיים ביום 05.03.2018. במועד זה לא התייצבה המבקשת וכך גם בא כוחה.

טענת ב"כ המבקשת לפיה אי ההתייצבות מקורה בטעות משרדית, דינה להדחות מאחר ואין בטענה זו לכשעצמה כדי להיעתר לסעד המבוקש במיוחד מקום בו לא פורטו סיכויי ההגנה והענישה אשר הוטלה במסגרת פסק הדין שניתן בהעדר, אינה חורגת ממתחם העונש ההולם.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מהנימוקים שמניתי לעיל ולאחר ששוכנעתי, כי לא נגרם עיוות דין למבקשת, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ח, 19 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.